

affattes af Amtsraadet, men skulle forelægges Digeinteressenterne, og de kunne saa gøre deres Indsigelser, og dersom Amtsraadet ikke tog Hensyn dertil, da appellere disse Indsigelser til Rindemrigsministeren. Men saaledes er det ikke med de fælteste eller lollandske Digelag, hvor de staa uden Indsigelse paa Vedtægternes Affattelse og Bestyrelsens Sammenfætning og alt muligt andet. Men bortset deraf, selv om der var Lovhjemmel, har jeg den største Vengstelse for at gaa med til at paalægge Lodbøjerne yderligere Afgifter, idet det har vist sig, at de Afgifter, som de allerede have, have virket saa trykkende, at man gentagne Gange har maattet komme dem til Hjælp, ikke alene ved Understøttelse fra Statskassen, men ogsaa ved Understøttelser af det Fond, som i sin Tid blev dannet ved Stormfloden. Udgifterne ville for dem ved dette Forslag mere end fordobles, og naar de allerede have været saa store, at de ikke have kunnet bære dem, siger det sig selv, at en Fordobling af dem vil virke saaledes, at de maatte ville komme til at opgive deres Ejendomme. Det tør jeg ikke være med til. Den samme Vengstelse havde man allerede, da man vedtog Digeloven i 1873; idet man den Gang forhandlede om, hvorvidt man skulde blive staaende ved en Højde af 10 Fod, da man forudsatte, at en større Højde vilde paalægge Digeinteressenterne saa store Byrder, at de vanskelig kunde bære dem. Man besluttede sig imidlertid den Gang til at gaa til en Højde af 12 Fod. Naar der nu her skal gaa til en Forhøjelse, saaledes at Digerne blive 14 Fod, vil man se af Overslaget, at alle Udgifterne ville være betydelig større, end Udgifterne vare efter den oprindelige Lov af 1873 for de samme Diger, og det er da ganske naturligt, at man ikke tør være med til at paalægge Lodbøjerne disse forøgede Byrder. Men paa den anden Side kan jeg fuldstændig være enig med den stedlige Digebestyrelse i, at en saadan Forhøjelse kan være meget ønskelig, fordi den jo giver større Betryggelse, og navnlig vil den jo have sin store Betydning for Gjedserbanen, der jo har over en Mil at gaa langs Bøtønor. Ved det første Digegennembrud, naar Koret fyldes med Vand, vil den være udført for almindelig Odelæggelse, en Odelæggelse af Banen paa denne Strækning vil ikke kunne undgaa, og den vil selvfølgelig være langt mere kostbar at genoprette end selve disse Beføstninger, som her ville medgaa ved Digerens Forhøjelse. Enhver, der har set en saadan Naturbegivenhed som Stormfloden paa nært Hold, hvad jeg gjorde i de Dage, da Vandet gik ind over Bøtønor, slog over

Lagene paa Hulsene, og man saa de vældige Bølgeslag, vil sige, at Jærnbanen, naar Floben gaar over Digerne, i ringere Tid end en Time vil blive fuldstændig jævnet og bortskyllet, og det kan ikke nægtes, at en Forhøjelse af Digerne vil kunne have den største Betydning. Gjedserbanen har, som man veed, været dyr at anlægge; Anlægskapitalen af denne ene Mil er ingen ringe Sum, Udgiften til Istandsettelsen vil maatte blive dobbelt saa stor som Overslagssummen til Digerens Forhøjelse. Men trods al Unsikkerhed tør jeg ikke være med til at paalægge Dige- statthederne en saadan forøget Byrde. Jeg har derfor tænkt mig til 3dje Behandling at stille Forslag, hvorefter Staten yderligere overtog den Andel, som Dige- statthederne efter Reglerne i Digeloven vil komme til at yde. Efter Digeloven var det jo saaledes, at Staten ved det oprindelige Anlæg ydede $\frac{10}{25}$, Amtet $\frac{9}{25}$ og Lodbøjerne $\frac{1}{25}$. Da det nu maa antages, at Lodbøjerne ikke ville kunne udrede denne Andel, og det alligevel er ønskeligt, at Digerne forhøjes, har jeg tænkt mig at ville foreslaa Udvalget og den senere Minister til 3dje Behandling, at Staten overtager Udredelsen af de $\frac{9}{25}$, som herefter vilde blive paalagt Lodbøjerne. At paalægge disse Udgifter uden tilstrækkelig Hjælp tror jeg ikke, vil være heldigt. Vi kunne ikke her gaa til en Bevilling, om hvis Lovhjemmel vi selv ere i Tvivl, det vilde drage en Proces efter sig. Lodbøjerne ville selvfølgelig ikke kunne undlade at søge deres Ret ved Domstolene, og hvad vi gøre her, skulde dog være anlagt saaledes, at vi dermed undgaa Domstolenes Afgørelse. Men et saadant Forslag har jeg, som anthydet i Betænkningen, tænkt mig gjort afhængigt af Amtsraadets Indvillighed i at overtage den Del, som kunde tilkomme Amtet efter Reglerne i Loven af 1873. Man vil da ved at vedtage et saadant Forslag her i Tinget frigøre sig for ethvert Ansvar, lægge det over paa Amtsraadet som det, der kender Stillingen og fuldstændig er interesseret heri. Hvis Amtsraadet sagde Nej, at det ikke anerkendte en saadan Forhøjelse, saa kunde man trøste sig med at sige som saa: Det har jo det største lokale Rensstab og maa lende det bedre. Hvis Amtsraadet derimod anerkendte Unsikkerheden af en saadan Forhøjelse, men mener at kunne sige Nej til at bidrage, saa vilde vi jo være henviste til at søge Forholdet ordnet ved en særlig Lov, hvor vi da tvang Amtsraadet til at paatage sig den Andel for Amtets Bedkommende, som kunde komme til at paahvile dette. Et saadant Forslag har jeg tænkt mig at komme frem med, forudsat, at det kunde vinde